

L'ex-hotel Riviera és ara un centre de prostitució molt conegut al nostre país. A la llicència d'activitats continua constant com un negoci d'hostaleria.

"Taxi, al Riviera!"

Barcelona és una de les ciutats europees on en el negoci de la prostitució és més florent. Però és a Castelldefels (Baix Llobregat), on hi ha el club que més triomfa. Amb polèmica veïnal inclosa, el Riviera ha esdevingut un clàssic de la ruta de la prostitució.

La sensació que s'experimenta en creuar la porta d'entrada de la que era la discoteca de l'ex-hotel Riviera de Castelldefels –sobretot el primer cop– és d'aquelles que no s'obliden. Sembla com si s'aterrés al planeta *Eroticus* o que de cop hom es fiqués dintre d'un vídeo de *Playboy*. Perquè veure desenes de joves amb cossos treballats, gairebé despullades, penjant-se al coll dels homes, fent-los petons, deixant-se agafar i acaronar, pot impressionar el més bregat dels troneres.

Elles actuen amb educació i amabilitat, proven de ser elegants i no insisteixen. Si és que no, és que no. Si és que sí, pugen discretament amb els clients, que

cada nit omplen el local, a una de les habitacions de les dues plantes de l'edifici.

El Riviera s'ha convertit en el *puticlub* més gran i famós de Catalunya –tot i que en la llicència d'activitats continua constant com un negoci d'hostaleria. No han servit de res les queixes –manifestacions incloses– dels qui viuen a la zona, ni les notícies aparegudes a la premsa. No sols no s'ha clausurat, sinó que fa poc l'han ampliat. Mancaven habitacions. Quan un negoci raja tant, cal alguna cosa més que unes quantes protestes d'una associació de veïns. Costarà fer-ne fora, si és que s'aconsegueix mai, un muntatge que fa que hi hagi, els caps de setmana, taxis col·lectius

pels voltants de la plaça d'Espanya de Barcelona, amb el rètol del club al sostre. I ja comença a ser habitual que als taxistes de l'aeroport se'ls demani, amb accents diversos, d'anar al famós bordell.

El sistema ha creat escola. Ja li han sortit imitadors en ple centre de Barcelona i d'altres llocs, però com sempre passa no deixen de ser això, imitacions. L'èxit té a veure amb alguna cosa més que amb l'aplicació d'una fórmula matemàtica. A l'establiment de l'autovia de Castelldefels hi ha algun element especial que li dona èxit. Potser la seva situació, prop d'una carretera i fora de nuclis urbans densos, lluny, doncs, de possibles testimonis.

Joves de sobres preparades.

Els clients acostumen a començar les converses amb les noies amb la pregunta: "i tu d'on ets?" Encara que les respostes no són gaire variades. Per ordre d'importància: Colòmbia, Brasil, Rússia, seguides de lluny per alguna treballadora d'Ucraïna o d'algun país de l'Àfrica negra. També s'hi poden trobar catalanes, encara que poques. La renovació de personal és constant. Les noies del Riviera no treballen gaire més de tres setmanes seguides. Gairebé coincidint amb el cicle femení de 28 dies són substituïdes per d'altres, tot i que algunes hi repeteixen.

Per això s'afanyen a fer el màxim de serveis que poden. Tots el diners se'ls queden elles. Només han de pagar unes dotze mil pessetes diàries per tenir dret a pujar a l'habitació, la clau de la qual porten a sobre com si fos la de la taquilla del gimnàs o la piscina. Val a dir que cada habitació és compartida per diverses companyes, i que en moments d'aglomeració els homes fan cua com a les caixes dels supermercats. Dotze mil pessetes que recuperen ràpidament amb el primer servei. Un sistema, doncs, diferent. Ni comissions, ni –teòricament– macarrons protectors.

Però els diners que repleguen, que poden arribar a ser molts, se'ls afanyen en tots els sentits. No es limiten a esperar que algú les triï com passa amb els altres estils de prostitució. En aquesta ocasió, les meretrus es mouen constantment pel local, fixen la mirada i es llencen sense pensar-s'ho als braços dels visitants. Tot se succeeix com una comèdia a escala real amb grans dosis d'hipocresia: és el negoci, per unes, i la crua realitat, per altres. Elles els miren com si n'estiguessin enamorades i ells fan veure que s'ho creuen. En aquest context, la disparitat de pensaments, d'estils i de fesomies no té cap mena d'importància; tot és efímer. I així, les prostitutes poden trigar menys de dos minuts de passar del braç del que semblava l'home de la seva vida, als d'un altre.

Les tècniques d'interpretació tenen, però, un guió ben poc imaginatiu, amb dues variants. N'hi ha que van ràpid per feina –sobretot les que se senten més segures d'elles mateixes– i no triguen massa

darrera defensa. Això sí, totes les versions acompanyades de tocs d'humor, de frases plenes de tendresa i d'hàbils moviments de mans pel cos de la "víctima".

La clientela és variada: des del taxista separat que li agrada relacionar-se amb exemplars exòtics; els inevitables executius rebotats de fires o salons diversos, passant pel típic grup de joves amb ganes de prolongar la festa, que van pujant per torns i que s'expliquen la jugada; i no hi poden faltar els casats de comarques que aprofiten el viatge de feina a la capital per fer de les seves.

A l'hora de tancar, a les tantes de la matinada, se n'ha de fer fora els indecisos que encara no s'han estrenat o els qui senzillament busquen una diversió poc habitual, més *agosarada*, pel preu d'una copa –ara els propietaris la fan pagar a l'entrada, ja que hi havia molts badocs que no hi feien despesa econòmica–. Però, tots ells saben que l'endemà, almenys de moment, el club Riviera tornarà a obrir les portes amb puntualitat.

L'estol de desesperats –o, encara pitjor, de misògins– que congria la societat del consum, esperonat pels canons de vida i bellesa que els *mass media* escampen, fa d'aquest local un miratge paradisiàc. Però igual que al desert, tot es queda en això: en un miratge.

Miquel Darnés

De res no han servit les queixes dels veïns.

El Riviera no sols no s'ha clausurat, sinó que fa poc l'han ampliat.

a dir-los "Puges, estimat?, deu mil mitja hora, vint una hora". Però d'altres, si l'home s'hi presta, poden parlar durant estona de les coses més diverses com ara de com de malament les ha tractades l'amor; de la quantitat de germans que han deixat al seu país; dels fills que tenen o, fins i tot, dels ex-marits o marits. Algunes s'atreveixen a parlar-los dels estudis universitaris que seguiran quan tornin a casa. Els expliquen vida i miracles, tot mirant-los als ulls, convençudes que cada paraula que diuen representa el seu paper en l'objectiu final de fer caure la

Malgrat les queixes dels veïns, el Riviera no s'ha clausurat. Contràriament, a causa de la falta d'habitacions, el club ha ampliat les seves instal·lacions.